

Sygn. akt V.2 Ka 714/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Chmiel

Sędziowie: SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska

SSO Sławomir Klekocki (spr.)

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Jacka Sławika Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2015 r.

sprawy:

R. G. / G./

s. M. i I.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 270 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w R. (...)

z dnia 17 lipca 2014r. sygn. akt III K 262/14

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II.zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20zł (dwadzieścia złotych) i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 1100zł (jeden tysiąc sto złotych).

Sygn. akt V Ka 714/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w R. uznał R. G. za winnego tego, że :

1. w dniu 6 kwietnia 2011 roku w B., gm. C., pow. (...), woj. (...) podrobił podpis M. L. w miejscu sprzedającego na umowie kupna – sprzedaży samochodu marki (...) nr vin (...), w celu użycia jej za autentyczną, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 kk i za to na mocy art. 270 § 1 kk wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

2. w dniu 6 kwietnia 2011 roku w B., gm. C., pow. (...), woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. K. do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 22 000 zł podczas sprzedaży, uzyskanego w drodze czynu zabronionego na terenie Wielkiej Brytanii samochodu marki (...) nr vin (...), poprzez wprowadzenie w błąd kupującego co do legalności pochodzenia pojazdu oraz możliwości jego rozporządzaniem, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20,00 złotych.

Nadto na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce orzeczonych wyżej w punkcie 1 i 2 kar pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wobec oskarżonego wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 4 lat. Na mocy art. 44 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny przepadku dowodu rzeczowego w postaci umowy kupna – sprzedaży samochodu, przechowywany w aktach sprawy na karcie 73 akt. Na mocy art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz M. K. kwoty 22.000,00 złotych. Na mocy art. 230 § 2 kpk zwrócił M. K. dowody rzeczowe w postaci umowy kupna – sprzedaży znajdującej się na karcie 71 akt oraz oświadczenia znajdującego się na karcie 72 akt. Na mocy art. 230 § 2 kpk zwrócił Towarzystwu (...) dowód rzeczowy w postaci samochodu ciężarowego marki (...) nr VIN (...), a oddany na przechowanie M. K.. Nadto na podstawie art. 627 kpk i art. 2 i 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w wysokości 1100,00 złotych oraz wydatki postępowania w wysokości 610,00 złotych.

Apelację od tego wyroku wnieśli oskarżony R. G. i jego obrońca. Oskarżony R. G. zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania w postaci art. 167 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 7 kpk na skutek wydania zaskarżonego wyroku w oparciu o niepełny materiał dowodowy z pominięciem całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i pomimo braku wyjaśnienia wszystkich istotnych dla niniejszej sprawy okoliczności,
2. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania w postaci art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk na skutek przekroczenia przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej ich oceny z jednoczesnym rozstrzygnięciem wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, co skutkowało poczynieniem przez Sąd I instancji szeregu błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, a w rezultacie niezasadnym przypisaniem oskarżonemu popełnienia zarzucanych mu czynów,
3. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym,
4. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania w postaci art. 391 § 1 kpk na skutek braku jego zastosowania w toku rozprawy w dniu 10.07.2014r. poprzez nie odczytanie uprzednich zeznań świadka M. K., pomimo tego, iż przed Sądem świadek ów zeznawał odmiennie, aniżeli w postępowaniu przygotowawczym.

W oparciu o w/w zarzuty oskarżony R. G. wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanych mu czynów ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez zawarcie w uzasadnieniu wzajemnie sprzecznych i wykluczających się ustaleń dotyczących sporządzenia umowy sprzedaży przez oskarżonego,
2. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającym na uznaniu, iż nieprzyznanie się oskarżonego do zarzucanych czynów jest niewiarygodne, podczas gdy brak jest dowodów, które dyskredytowałyby je w sposób niebudzący wątpliwości oraz jednoczesne oparcie

wszystkich ustaleń faktycznych jedynie o sporządzoną opinię grafologa oraz zeznania pokrzywdzonego M. K. co skutkowało:

a. błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającym wpływ na treść orzeczenia, polegającym na przyjęciu, że oskarżony miał świadomość tego, że samochód (...) pochodził z kradzieży, podczas gdy oskarżony do winy się nie przyznał, a żadne ze zgromadzonych dowodów nie wskazują na jego świadomość w zakresie pochodzenia samochodu,

b. błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającym wpływ na treść orzeczenia polegającym na przyjęciu, że podpis M. L. został na umowę kupna – sprzedaży naniesiony przez oskarżonego, podczas gdy oskarżony do winy się nie przyznał, a wszystkie dane zostały do umowy wpisane przez pokrzywdzonego M. K..

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wnosil o uchylenie zaskarżonego wyroku przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

obie apelacje nie zasługują na uwzględnienie i to w stopniu oczywistym. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji podnosi zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, przyjmując, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Powyższe zarzuty byłyby zasadne jedynie wówczas, gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia, jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym, przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonego jak i sam oskarżony w swoich apelacjach podnoszą, że nie da się ustalić, czy rzeczywiście na umowie kupna sprzedaży samochodu oskarżony podpisał się za M. L., skoro z opinii biegłego grafologa nie wynika to jednoznacznie. Jednak biegły grafolog we wnioskach końcowych swojej opinii k.140 verte wyraźnie stwierdził, że podpis na umowie kupna sprzedaży samochodu k.73 leży w normie zapisów kreślonych przez oskarżonego i prawdopodobnie przez niego został nakreślony (nie ma możliwości wydania opinii kategorycznej z uwagi na brak próbek pisma wpływowego) – oskarżony odmówił złożenia próbek pisma ręcznego. W konfrontacji z konsekwentnymi zeznaniami M. K. wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Również nie budzi wątpliwości, że przedmiotowy samochód marki (...) pochodzi z włamania dokonanego w dniu 22.03.2011 r. w Wielkiej Brytanii, był poszukiwany w związku z tym zdarzeniem. Jeżeli chodzi o zarzut obrazy przepisów prawa procesowego a to art. 7 kpk podnoszony w obu apelacjach to należy stwierdzić, że przepis art. 7 kpk stanowi, iż organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji nie dopuścił się jak sugerują w obu apelacjach oskarżony i jego obrońca obrazy przepisów postępowania art. 7 kpk, ponieważ dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów była bezstronna, rzetelna i kompleksowa. Nie trafny również okazał się podnoszony w apelacji oskarżonego zarzut obrazy przepisów postępowania a to art. 5 § 2 kpk. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów. O naruszenie tego przepisu można mówić wówczas, gdy Sąd (i tylko Sąd jako organ orzekający), ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść skazanego, co w realiach tej sprawy nie miało miejsca. Chybiony także okazał się podnoszony przez oskarżonego zarzut, że Sąd Rejonowy podczas przesłuchania świadka M. K. nie odczytał jego uprzednio złożonych zeznań. Jak wynika z protokołu rozprawy k.188 verte z dnia 10 lipca 2014 r. po przesłuchaniu świadka Sąd I instancji odczytał mu jego wcześniejsze zeznana złożone w postępowaniu przygotowawczym. Tym samym zarzuty podniesione w apelacjach oskarżonego i jego obrońcy mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń Sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego R. G. wyczerpało znamiona zarzucanych mu czynów z art. 270 § 1 kk i z art. 28 § 1 kk w zw. z art. 291 § 1 kk zw. z art.

11 § 2 kk. Ponieważ apelacje oskarżonego i jego obrońcy skierowane są co do całości orzeczenia, obowiązkiem Sądu Okręgowego jest również sprawdzenie, czy wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe oraz kara łączna nie są rażąco surowe. W niniejszej sprawie Sąd I instancji wymierzając oskarżonemu za czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn opisany w punkcie II części wstępnej wyroku karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł oraz karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Przy wymiarze kary Sąd Rejonowy miał na uwadze fakt, że oskarżony dopuścił się czynów o znacznym stopniu społecznej szkodliwości. Z drugiej strony Sąd miał na uwadze fakt dotychczasowej niekaralności oskarżonego Dlatego też mając to na uwadze Sąd uznał, że wobec oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna i warunkowo zawiesił mu wykonanie orzeczonej kary łącznej na okres próby 4 lat. Dolegliwość tej kary nie przekracza zdaniem Sądu odwoławczego stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów obu apelacji oskarżonego i jego obrońcy, nie podzielając przytoczonych na ich poparcie argumentów, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach Sądowych orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk.